

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ

Βρυξέλλες, 13.6.2001
COM(2001) 330 τελικό

1999/0152(COD)

ΓΝΩΜΟΛΟΓΗΣΗ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

**σύμφωνα με το άρθρο 251, παράγραφος 2, στοιχείο γ) της συνθήκης ΕΚ,
επί των τροπολογιών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου
στην κοινή θέση του Συμβουλίου σχετικά με την
πρόταση**

ΟΔΗΓΙΑΣ ΤΟΥ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΥ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

**που τροποποιεί την οδηγία του Συμβουλίου 91/308/ΕΟΚ για την πρόληψη της
χρησιμοποίησης του χρηματοπιστωτικού συστήματος για τη νομιμοποίηση εσόδων από
παράνομες δραστηριότητες**

1. ΙΣΤΟΡΙΚΟ

Στις 19 Ιουλίου 1999, η Επιτροπή υπέβαλε στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο πρόταση οδηγίας¹ σχετικά με την τροποποίηση της οδηγίας του 1991² για την πρόληψη της χρησιμοποίησης του χρηματοπιστωτικού συστήματος για την νομιμοποίηση εσόδων από παράνομες δραστηριότητες.

Η Οικονομική και Κοινωνική Επιτροπή διατύπωσε τη γνώμη της³ στις 26 Ιανουαρίου 2000.

Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο διατύπωσε τη γνώμη του κατά την πρώτη ανάγνωση, που περιλάμβανε 34 τροποποιήσεις ως προς την πρόταση της Επιτροπής, στις 5 Ιουλίου 2000⁴.

Το Συμβούλιο υιοθέτησε την κοινή του θέση⁵ στις 30 Νοεμβρίου 2000.

Στις 12 Ιανουαρίου 2001 η Επιτροπή ενέκρινε την ανακοίνωσή της προς το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο⁶ σχετικά με την κοινή θέση του Συμβουλίου.

Στις 5 Απριλίου 2001 το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο ψήφισε σε δεύτερη ανάγνωση 15 τροποποιήσεις ως προς την κοινή θέση.

2. ΣΚΟΠΟΣ ΤΗΣ ΠΡΟΤΑΣΗΣ

Σκοπός της πρότασης είναι να ενημερωθεί και να διευρυνθεί η οδηγία του 1991 σχετικά με την πρόληψη της νομιμοποίησης εσόδων από παράνομες δραστηριότητες σύμφωνα με τις επιθυμίες των κρατών μελών (Σχέδιο δράσης για την καταπολέμηση του οργανωμένου εγκλήματος) και του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου (Έκθεση A4-0093/99 – PE 228.303 fin). Τα κυριότερα σημεία είναι η διεύρυνση της απαγόρευσης νομιμοποίησης εσόδων από παράνομες δραστηριότητες ώστε να καλυφθεί ένα ευρύτερο φάσμα εγκληματικής δραστηριότητας και να περιληφθούν στο πεδίο της οδηγίας μία σειρά από μη χρηματοπιστωτικές δραστηριότητες και επαγγέλματα, περιλαμβανομένων των δικηγόρων, για τους οποίους προβλέπονται ειδικές διασφαλίσεις.

3. ΓΝΩΜΗ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΙΣ ΤΡΟΠΟΠΟΙΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟΥ

Στη δεύτερη ανάγνωση, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο ενέκρινε 15 τροποποιήσεις ως προς την κοινή θέση του Συμβουλίου.

Για τους λόγους που παρατίθενται στη συνέχεια, η Επιτροπή δεν είναι σε θέση να δεχθεί τις τροποποιήσεις αυτές.

Η τροποποίηση 1 προσθέτει ένα νέο σημείο στην αιτιολογική έκθεση σχετικά με τα κύρια εγκλήματα, δηλαδή την εγκληματική δραστηριότητα που καλύπτεται από την απαγόρευση

¹ COM(1999)352 τελικό και ΕΕ αριθ. C177 E, της 27.6.2000, σ.14.

² ΕΕ αριθ. L 166, της 28.6.1991, σ.77.

³ ΕΕ C 75, της 15.3.2000, σ.22.

⁴ Έκθεση A5-0175/2000.

⁵ ΕΕ αριθ. C 36, της 2.2.2001, σ.24.

⁶ SEC(2001)12 τελικό.

νομιμοποίησης εσόδων που προέρχονται από παράνομες δραστηριότητες. Η Επιτροπή αντιμετωπίζει την τροποποίηση σε συνδυασμό με την τροποποίηση 10, για το ίδιο θέμα, η οποία ωστόσο δεν εγκρίθηκε. Η Επιτροπή αμφιβάλλει αν το εν λόγω σημείο της αιτιολογικής έκθεσης έχει έννοια μεμονωμένο χωρίς την ουσιώδη διάταξη με την οποία συνδέεται. Ως προς την ουσία, η Επιτροπή πιστεύει ότι μία κάλυψη που να περιορίζεται κυρίως στο οργανωμένο έγκλημα θα ήταν υπερβολικά στενή. Σχετικά με το θέμα του ορισμού, δέχεται ότι το οργανωμένο έγκλημα καθαυτό δεν μπορεί να οριστεί. Από την άλλη πλευρά, η έννοια της “εγκληματικής οργάνωσης” ορίζεται (Κοινή Δράση της 21 Δεκεμβρίου 1998) και η κοινή θέση αναφέρεται στον ορισμό αυτό. Η Επιτροπή δέχεται ότι η οδηγία αποτελεί ένα από τα μέσα για την προστασία των οικονομικών συμφερόντων της Κοινότητας αλλά δεν πιστεύει ότι είναι απολύτως απαραίτητη η αναφορά στο άρθρο 280.

Η τροποποίηση 5 καλύπτει ουσιαστικά το ίδιο πεδίο με το σημείο 16 της αιτιολογικής έκθεσης της κοινής θέσης, που παραμένει το κείμενο το οποίο προτιμά η Επιτροπή. Η τροποποίηση θέτει το θέμα των συνεργασιών, το οποίο ωστόσο δεν αναφέρεται στα άρθρα. Η τροποποίηση αναφέρεται επίσης “σε νομικές γνώμες”, έννοια που δεν ορίζεται. Η Επιτροπή συμφωνεί απόλυτα ότι είναι απαραίτητο να διασφαλιστεί ο ρόλος του δικηγόρου (και του συμβολαιογράφου) ως προς την εκπροσώπηση του πελάτη σε δικαστικές διαδικασίες ή κατά την παροχή συμβουλών στον πελάτη σε ό,τι αφορά το νομικό του καθεστώς. Η Επιτροπή πιστεύει ότι οι διασφαλίσεις αυτές παρέχονται από την κοινή θέση και προτιμά σαφώς την έννοια της διαπίστωσης του νομικού καθεστώτος του πελάτη, που θεωρεί ότι είναι ακριβέστερη από την έννοια της νομικής γνώμης.

Η τροποποίηση 9 θα προσέθετε μία πέμπτη κατηγορία η οποία θα καλυπτόταν από τον ορισμό των “χρηματοπιστωτικών ιδρυμάτων”, δηλαδή ορισμένες εποπτικές αρχές της αγοράς. Οι άλλες τέσσερις κατηγορίες καλύπτουν μη τραπεζικούς εμπορικούς παροχείς χρηματοπιστωτικών υπηρεσιών. Με την ιδιότητά τους αυτή, τα εν λόγω “χρηματοδοτικά ιδρύματα” πρέπει να γνωρίζουν την ταυτότητα των πελατών τους και να αναφέρουν οποιεσδήποτε υπόνοιες τους για νομιμοποίηση εσόδων από παράνομες δραστηριότητες στις αρχές. Η Επιτροπή δεν μπορεί να αντιληφθεί τη λογική να περιληφθούν οι εποπτικές αρχές στον ορισμό των χρηματοδοτικών ιδρυμάτων. Η Επιτροπή υπενθυμίζει ότι ο ρόλος των αρμόδιων αρχών που είναι υπεύθυνες για την εποπτεία των χρηματοπιστωτικών ή χρηματοδοτικών ιδρυμάτων καλύπτεται ήδη από το άρθρο 10 της οδηγίας του 1991. Αν οι εν λόγω αρμόδιες αρχές έχουν υπόνοιες για νομιμοποίηση εσόδων από παράνομες δραστηριότητες στα ιδρύματα τα οποία εποπτεύουν, θα πρέπει να μεταφέρουν τις εν λόγω υπόνοιες τους στις αρμόδιες αρχές για την πρόληψη της νομιμοποίησης εσόδων από παράνομες δραστηριότητες.

Η τροποποίηση 11 τροποποιεί τη διατύπωση του ορισμού των “αρμόδιων αρχών”. Ο στόχος της τροποποίησης αυτής δεν είναι σαφής για την Επιτροπή. Ο σκοπός του Συμβουλίου διασαφηνίζεται στο σημείο 18 της αιτιολογικής έκθεσης του κειμένου της κοινής θέσης, δηλαδή ότι η οδηγία δεν υποχρεώνει τα κράτη μέλη να δημιουργήσουν αρμόδιες (εποπτικές) αρχές όπου δεν υπάρχουν ήδη. Αυτό σημαίνει, για παράδειγμα, ότι αν ένα κράτος μέλος δεν διαθέτει αρμόδιες αρχές για τους κτηματομεσίτες ή τους εμπόρους πολύτιμων μετάλλων ή λίθων, η οδηγία δεν απαιτεί τη δημιουργία τέτοιων αρχών. Ακόμη και αν η προσέγγιση αυτή καταστήσει δυσκολότερη την παρακολούθηση της σωστής εφαρμογής των υποχρεώσεων που απορρέουν από την οδηγία, η Επιτροπή θεωρεί ότι πρόκειται για την πιο πρακτική προσέγγιση.

Η τροποποίηση 14 αφορά τις διάφορες μη χρηματοπιστωτικές δραστηριότητες τις οποίες το Κοινοβούλιο επιθυμεί να εντάξει στο πεδίο της οδηγίας.

Το κείμενο της κοινής θέσης αναφέρεται σε “εμπόρους αγαθών μεγάλης αξίας, “όπως” πολύτιμων λίθων ή μετάλλων, όταν η πληρωμή γίνεται τοις μετρητοίς και για ποσόν τουλάχιστον € 15.000”. Με την τροποποίηση του Κοινοβουλίου θα αφαιρείτο η λέξη όπως καθώς και η αναφορά στην πληρωμή τοις μετρητοίς και το όριο των €15.000. Προσθέτει επίσης αναφορά στα “έργα τέχνης”. Προκειμένου να μην επιβληθούν υπερβολικές απαιτήσεις στους εν λόγω εμπόρους, η Επιτροπή προτιμά σαφώς να διατηρηθεί η εφαρμογή μόνο για τις μεγάλες συναλλαγές τοις μετρητοίς. Σε ό,τι αφορά “τα έργα τέχνης”, η Επιτροπή εκφράζει τον προβληματισμό της για την δυνητικά πολύ ευρεία κάλυψη αυτής της διάταξης και την έλλειψη οποιουδήποτε ορισμού της έννοιας των “έργων τέχνης”.

Σε ό,τι αφορά την επιθυμία του Κοινοβουλίου να περιληφθούν “πρόσωπα που πωλούν είδη πολυτελείας το κόστος των οποίων υπερβαίνει τις €50 000”, η Επιτροπή εκφράζει και πάλι τον προβληματισμό της σχετικά με την έλλειψη οποιουδήποτε ορισμού των “ειδών πολυτελείας” και του (κοινά αναγνωρισμένου) προβλήματος του ελέγχου της εφαρμογής τέτοιων υποχρεώσεων.

Σχετικά με τους φορείς που διενεργούν δημοπρασίες, όταν η δημοπρασία ενός μέρους υπερβαίνει τα €15.000, η θέση της Επιτροπής είναι ανοιχτή. Θεωρεί, ωστόσο, ότι το γεγονός αυτό πρέπει να συζητηθεί εκτενώς, κάτι που δεν έχει συμβεί συζητηθεί μέχρι σήμερα.

Σε ό,τι αφορά τις εταιρείες μεταφοράς χρημάτων, η Επιτροπή σημειώνει ότι η αρχική της πρόταση περιλάμβανε τους μεταφορείς χρημάτων. Ωστόσο, η εν λόγω δραστηριότητα παρελήφθη από την οδηγία κατόπιν αιτήματος ευρείας πλειοψηφίας των κρατών μελών, που θεωρούσαν ότι δεν είναι απαραίτητο να περιληφθεί στη συγκεκριμένη κατηγορία. Η Επιτροπή δέχθηκε αυτή τη θέση της πλειοψηφίας.

Το κείμενο του Κοινοβουλίου για τα καζίνα δεν απέχει από την αρχική πρόταση της Επιτροπής. Η Επιτροπή πιστεύει ότι ο καλύτερος τρόπος για να περιληφθούν τα πρόσωπα που συνδέονται άμεσα με τη λειτουργία των καζίνων πρέπει να εξεταστεί περαιτέρω.

Τέλος, η Επιτροπή δεν θεωρεί απαραίτητο να περιληφθούν οι υπάλληλοι τελωνειακών και φορολογικών υπηρεσιών. Δεν είναι πρόσωπα που εργάζονται σε εμπορικές επιχειρήσεις και ως δημόσιοι υπάλληλοι θα έπρεπε κανονικά να έχουν την υποχρέωση να αναφέρουν τυχόν εγκληματικές δραστηριότητες που αντιλαμβάνονται στις αρμόδιες αρχές.

Η τροποποίηση 18 εγείρει δύο σημεία, ένα νομικής διατύπωσης (πώς να γίνει αναφορά στις οδηγίες ασφάλισης ζωής) και ένα πιο ουσιαστικό σημείο που αφορά τα όρια που καθορίζουν την απαλλαγή από την υποχρέωση εξακρίβωσης της ταυτότητας του πελάτη για ορισμένα ασφαλιστήρια συμβόλαια. Για το πρώτο σημείο, η Επιτροπή συνεχίζει να πιστεύει ότι η κατάλληλη αναφορά είναι ως προς την πρώτη οδηγία ασφάλειας ζωής του 1979, που καθορίζει τις εταιρείες ασφαλειών ζωής. Σχετικά με την επιθυμία του Κοινοβουλίου να αυξηθούν τα όρια απαλλαγής, η Επιτροπή συμφωνεί ότι τα εν λόγω ποσά που καθορίστηκαν το 1991, ίσως χρειάζεται να επανεξεταστούν. Πιστεύει, ωστόσο, ότι οποιαδήποτε τέτοια επανεξέταση πρέπει να βασιστεί σε λεπτομερή τεχνική εξέταση των θεμάτων που μπορεί να προκύψουν. Η εν λόγω εργασία πρέπει να πραγματοποιηθεί στο πλαίσιο της επιτροπής επαφών για την απαγόρευση της νομιμοποίησης εσόδων από παράνομες δραστηριότητες.

Οι τροποποιήσεις 19 και 20 αναφέρονται στην εξακρίβωση της ταυτότητας των πελατών καζίνων. Η Επιτροπή πιστεύει ότι οι τροποποιήσεις του Κοινοβουλίου στοχεύουν βασικά στο ίδιο αποτέλεσμα με το κείμενο της κοινής θέσης. Ωστόσο, η Επιτροπή προτιμά το κείμενο της κοινής θέσης δεδομένου ότι αναφέρεται ειδικότερα στους κινδύνους από τη νομιμοποίηση εσόδων από παράνομες δραστηριότητες (αγορά μαρκών με μετρητά ή ανταλλαγή μαρκών με

επιταγή του καζίνο). Επίσης, το όριο των € 1.000 που προτιμά το Κοινοβούλιο είναι πολύ χαμηλό κατά την άποψη της Επιτροπής.

Οι τροποποιήσεις 21 και 24 παραβιάζουν, κατά την άποψη της Επιτροπής το βασικό κανόνα κατά της νομιμοποίησης των εσόδων από παράνομες δραστηριότητες σύμφωνα με τον οποίο ο πελάτης για τον οποίο υπάρχουν υπόνοιες δεν θα πρέπει να γνωρίζει το γεγονός αυτό. Η Επιτροπή θεωρεί ότι ο εν λόγω κανόνας πρέπει να διατηρηθεί ακόμα και στην περίπτωση των επαγγελματιών που υπάγονται στην οδηγία.

Με την τροποποίηση 22 επιχειρείται η μετατροπή μιας προαιρετικής διάταξης της κοινής θέσης (“τα κράτη μέλη δεν είναι υποχρεωμένα να εφαρμόσουν ...”) σε υποχρεωτική διάταξη (“τα κράτη μέλη δεν εφαρμόζουν ...”).

Το άρθρο 6 παρ. 1 αναφέρεται στην υποχρέωση να αναφέρονται οι υπόνοιες για νομιμοποίηση εσόδων από παράνομες δραστηριότητες. Η αρχική πρόταση της Επιτροπής προέβλεπε τα κράτη μέλη να μην είναι υποχρεωμένα να εφαρμόζουν την υποχρέωση αυτή για τις πληροφορίες που υποβάλλονται από συμβολαιογράφους και δικηγόρους κατά την εκπλήρωση του παραδοσιακού τους ρόλου εκπροσώπησης των πελατών σε δικαστικές διαδικασίες. Κατά τη διάρκεια των συζητήσεων στο Συμβούλιο αποδείχθηκε απαραίτητο, προκειμένου να διασφαλιστεί το συμβιβασίμο με την Ευρωπαϊκή Σύμβαση για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα να γίνει αναφορά και στην περίπτωση όπου ο δικηγόρος συνδράμει τον πελάτη προκειμένου να διαπιστώσει το νομικό του καθεστώς. Στο πλαίσιο του τελικού συμβιβασμού στο Συμβούλιο, και λαμβανομένου υπόψη του διαφορετικού ρόλου και της οργάνωσης των επαγγελματιών που υπάγονται στην οδηγία στα διάφορα κράτη μέλη, η δυνατότητα του κράτους μέλους να μην εφαρμόσει την υποχρέωση αναφοράς στις παραπάνω δύο περιπτώσεις επεκτάθηκε και σε άλλα επαγγέλματα, τους ελεγκτές, τους εξωτερικούς λογιστές και τους φορολογικούς συμβούλους. Η Επιτροπή δεν δέχθηκε ευχαρίστως την διεύρυνση αυτή, η οποία, κατά την άποψη της, προχωρεί περισσότερο απ’ ότι είναι απαραίτητο.

Δεδομένης της ανάγκης να διασφαλισθεί η συμβασιμότητα με τα Ανθρώπινα Δικαιώματα, η Επιτροπή αντιμετωπίζει σχετικά θετικά την επιθυμία του Κοινοβουλίου να καταστεί υποχρεωτική η μη απαίτηση της αναφοράς υπονοιών για νομιμοποίηση εσόδων από παράνομες δραστηριότητες βάσει πληροφοριών δικηγόρων και συμβολαιογράφων όταν συνδράμουν τους πελάτες τους σε νομικές διαδικασίες ή για τη διαπίστωση του νομικού τους καθεστώτος. Ωστόσο, η Επιτροπή δεν δέχεται ότι το ίδιο σκεπτικό ισχύει γενικά και έναντι των μη νομικών επαγγελματιών. Θεωρεί ότι η τροποποίηση του Κοινοβουλίου θα παρείχε υπερβολικές απαλλαγές για τα μη νομικά επαγγέλματα και θα καθιστούσε την κάλυψή τους από την οδηγία θεωρητικά άνευ αντικειμένου.

Τροποποίηση 23. Η οδηγία του 1991 προβλέπει (τελευταία παράγραφος του άρθρου 6) ότι οι πληροφορίες που έχουν λάβει οι αρμόδιες αρχές για την αντιμετώπιση της νομιμοποίησης εσόδων από παράνομες δραστηριότητες μέσω αναφορών για υπόνοιες μπορούν να χρησιμοποιηθούν μόνο για τι σκοπό της καταπολέμησης της νομιμοποίησης εσόδων από παράνομες δραστηριότητες. Ωστόσο, το κείμενο συνεχίζει αναφέροντας ότι “Ωστόσο, τα κράτη μέλη μπορούν να προβλέψουν ότι οι πληροφορίες αυτές μπορούν να χρησιμοποιηθούν και για άλλους σκοπούς”. Η τροποποίηση του Κοινοβουλίου θα καταργούσε την τελευταία αυτή πρόταση.

Η διάταξη αυτή περιλήφθηκε στην οδηγία του 1991 γιατί οι αναφορές για ύποπτες συναλλαγές θα μπορούσαν, για παράδειγμα, να αφορούν εγκληματική δραστηριότητα η οποία να μην αποτελεί νομιμοποίηση εσόδων από παράνομες δραστηριότητες με την έννοια της οδηγίας, ανεξάρτητα με το εάν πρέπει να ερευνηθεί και ενδεχομένως να καταπολεμηθεί.

Η Επιτροπή δεν γνωρίζει να έχουν δημιουργηθεί προβλήματα στα κράτη μέλη σχετικά με αυτή τη δυνατότητα και θεωρεί ότι πρέπει να διατηρηθεί.

Τροποποίηση 25. Η οδηγία του 1991 καθορίζει την αρχή ότι οι αναφορές για ύποπτες συναλλαγές που γίνονται καλή τη πίστη δεν θα πρέπει να οδηγούν σε ευθύνη βάσει οποιουδήποτε αστικού ή ποινικού νόμου για το πρόσωπο που υποβάλει την αναφορά. Αυτό πρέπει να ισχύει ακόμη και αν αποδειχθεί ότι οι υπόνοιες ήταν αβάσιμες. Η τροποποίηση του Κοινοβουλίου θα αντικαθιστούσε το κριτήριο της “καλής πίστης” από ένα κριτήριο το οποίο θα βασίζεται στο αν η πληροφορία που αναφέρεται ήταν “εσκεμμένα αναληθής ή οφειλόταν σε βαριά αμέλεια”. Όσο γνωρίζει η Επιτροπή, η αρχή της καλής πίστης δεν δημιούργησε προβλήματα στην πράξη. Αντιστοιχεί επίσης στο αντίστοιχο διεθνές πρότυπο (40 συστάσεις για την Task Force χρηματοπιστωτική δράση). Η Επιτροπή δεν θεωρεί ότι πρέπει να αλλάξει η οδηγία ως προς το σημείο αυτό.

Με την τροποποίηση 26 επιχειρείται να επανεισαχθεί μία διάταξη της αρχικής πρότασης της Επιτροπής (νέο άρθρο 12 παρ. 2) που θα έδινε στην Επιτροπή (μέσω της OLAF) ρόλο στη συνεργασία και την ανταλλαγή πληροφοριών μεταξύ των αρμόδιων αρχών των κρατών μελών για την καταπολέμηση της νομιμοποίησης εσόδων από παράνομες δραστηριότητες που επηρεάζουν τα οικονομικά συμφέροντα της Κοινότητας. Αποφασίσθηκε τελικά στη συζήτηση στο Συμβούλιο ότι το σημαντικό αυτό στοιχείο της πρότασης της Επιτροπής απαιτεί χωριστή και λεπτομερή συζήτηση. Το Συμβούλιο κάλεσε την Επιτροπή να καταρτίσει χωριστή πρόταση βάσει του άρθρου 280 της συνθήκης. Η Επιτροπή δέχθηκε την προσέγγιση αυτή και έχει ξεκινήσει τη διαδικασία διατύπωσης της εν λόγω πρότασης. Η Επιτροπή πιστεύει συνεπώς ότι η εν λόγω τροποποίηση δεν είναι απαραίτητη.

Η τροποποίηση 27 καλύπτει πεδίο ανάλογο με αυτό της τροποποίησης 26 και αναφέρεται ειδικά στην OLAF. Δεδομένου ότι οι σχέσεις μεταξύ της OLAF και των αρμόδιων αρχών των κρατών μελών για την καταπολέμηση της νομιμοποίησης εσόδων από παράνομες δραστηριότητες που επηρεάζουν τα οικονομικά συμφέροντα της Κοινότητας θα καθορίζονται σε χωριστό νομικό μέσο, η Επιτροπή δεν θεωρεί ότι πρέπει να γίνει αναφορά στην OLAF στην οδηγία για την πρόληψη της νομιμοποίησης εσόδων από παράνομες δραστηριότητες.

4. ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Η Επιτροπή απορρίπτει συνεπώς όλες τις τροποποιήσεις που ψήφισε το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο στη δεύτερη ανάγνωσή του.